

Grunde til Stedet, har Udvalget ikke næret nogen Betænkelighed ved at indsætte dette Ord i Stedet.

Jeg mener at burde omtale, at der foruden de Ændringsforslag, som Flertallet har stillet, har været rettet forskellige, ja, jeg kan sige mange, Ønsker til Udvalget om Ændringer. Af disse finder jeg kun Anledning til at omtale et eneste, da det allerede ved Sagens første Behandling i forrige Samling blev omtalt her i Tinget. I den nugældende Sølovs § 227, andet Stykke, staar der følgende Bestemmelse: „Gaar Overenskomsten ud paa, at Bjærgeløn skal fastsættes ved Voldgift eller paa anden lignende Maade, er den ikke bindende for den, som skal betale Bjærgelønnen, naar han inden 14 Dage efter Overenskomstens Afslutning opsiges denne.“ Denne Bestemmelse er udgaaet i det foreliggende Lovforslag, og der er sat to Bestemmelser i Stedet, den første gældende Forhold, der etableres under Nød, den anden gældende i alle Tilfælde. Om det første siger Lovforslaget, at Overenskomst, der er sluttet under Nød, kan forlanges tilsidesat eller ændret af Retten, naar de aftalte Vilkaar ikke stemmer med Billighed. Det, jeg anser for Væsensforskellen her, er, at medens ifølge den nugældende Lov den bjærgede ensidigt, naar han finder Anledning dertil, kan sige: Jeg vil ikke respektere den Overenskomst, jeg har sluttet under Nød, bliver Forholdet, hvis Lovforslaget ophøjes til Lov, dette, at det er Retten, der maa skønne over, hvorvidt de aftalte Vilkaar ikke stemmer med Billighed. Men den bjærgede dækkes yderligere ved § 9, 2det Stykke, hvor der er Tale om alle Tilfælde, idet der der siges, at naar den aftalte Bjærgeløn staar i aabenbart Misforhold til den ydede Hjælp, kan man forlange Overenskomsten tilsidesat eller ændret af Retten. Der er altsaa ad to Veje skabt Sikkerhed for den bjærgede, og det forekommer mig, at det er en overordentlig værdifuld Sikkerhed. Hertil kommer imidlertid, at den udefra ønskede Bibeholdelse af den gamle Bestemmelse om, at den bjærgede ensidigt indenfor 14 Dages Frist kunde opsiges Overenskomsten, utvivlsomt er stridende mod den internationale Konvention. Man vil selv som Lægmand kunne danne sig et Begreb om denne Sag. Hvis man tænker sig, at en fremmed Bjærger — det være sig f. Eks. et engelsk Bjærgningsforetagende eller et norsk — i danske Farvande udførte en Bjærgning, og forinden han begyndte sit Arbejde, altsaa medens det paagældende Skib f. Eks.

stod paa Grund under ret farlige Omstændigheder, sluttede en Overenskomst, skulde han altsaa være udsat for, at denne inden 14 Dage blev tilsidesat ved, at den bjærgede uden videre opsagde den. Dette Rederi vilde da have en ubetinget Ret til at klage til sit Hjemland over, at Danmark havde tiltraadt en Konvention til Trods for, at der her forelaa en dansk Lovgivningsbestemmelse, som ikke faldt sammen med det, den internationale Konvention havde søgt at indføre. Jeg tror, at de Kreser, der har rejst dette Spørgsmaal, slutelig blev paa det rene med, at en saadan Bestemmelse vilde være uforenelig med Konventionens Ordlyd og ogsaa med dens Aand, for man indskrænkede til sidst Ønskerne til, at der skulde træffes en Undtagelsesbestemmelse, der alene gjaldt danske Bjærgere, saa at en Overenskomst, naar den gjaldt Voldgift, ikke skulde være bindende for den, der skal betale Bjærgelønnen, hvis Bjærgeren har Hjemsted her i Landet. Dette vil altsaa sige, at man virkelig opfordrer Lovgivningen til at slaa fast, at naar fremmede havde medvirket til Sættelsen af en Voldgift, var denne god og brugelig og maatte ventes at være retfærdig, men naar derimod et dansk Bjærgningsselskab havde medvirket til Sættelsen, var den ubrugelig, og saa kunde man ikke skænke den Tiltro. Det forekommer mig, at vi ikke kan gaa med til noget saadant. I alt Fald ønsker jeg at udtale — jeg taler ikke her paa Udvalgsflertallets Vegne —, at jeg vel ikke kender noget som helst til Svitzers indre Forhold og heller ikke har nogen Forbindelse med dette Selskab, men jeg har fra min tidligste Ungdom glædet mig over, at vi har et Selskab, der virker paa dette Omraade over hele Verden og fører Danmarks Flag frem og, tror jeg, hidtil gør det til Ære for Danmark, og jeg vil ikke paa nogen Maade være med til at give dette Selskab en sort Kokarde. Om det er af denne eller af andre Grunde, ved jeg ikke, men Udvalgsflertallet har altsaa ikke ønsket at optage et Lovgivningsarbejde i den Retning til Trods for, at man fra enkelte Rederkredse har ønsket det.

Jeg tror hermed at have redegjort for, hvorfor Flertallet overhovedet har sluttet sig til det foreliggende Lovforslag, og hvad der er vore Grunde til, at vi har fremsat de faa Ændringsforslag, Flertallet har stillet, og endelig har jeg paa et enkelt Punkt søgt at gøre Rede for, hvorfor vi ikke har sluttet os til de Ønsker, der har været fremsat udefra om yderligere